

SENDİKALAR NASIL DÜZELİR?

Aydınlık Gazetesi, 18 Şubat 2014

Yıldırım Koç

Türkiye sendikacılık hareketi bugün dip noktalarda. İşçi ve kamu çalışanları sendikalarının büyük bölümü mevcut sisteme uyum sağlamış ve hatta bu sistemden ufak tefek yararlar sağlamayı umut eder durumda.

Sendikaların hiçbiri kapitalizmi açıkça sorgulamıyor ve kapitalizme karşı çıkmıyor. Sendikaların bugün kapitalizme karşı mücadelenin araçları olmalarını beklemiyoruz; ancak kapitalist sömürünün sürdüğü koşullarda en azından açıklamalarında kapitalist sömürüye karşı çıkmaları beklenebilir.

Sendikaların çok büyük bölümü emperyalizme karşı açık tavrı almıyor ve hatta emperyalistlerle çeşitli biçimlerde işbirliği yapıyor. Bu işbirliğinin en kötü biçimi, proje adı altında tek tek emperyalist ülkelere ve Avrupa Birliği'nden para alınması.

Sendikaların önemli bir bölümü AKP yandaşı durumunda. Memur-Sen, Hak-İş ve Türk-İş, AKP'nin politikalarına karşı çıkmıyor ve hatta bunlara çeşitli biçimlerde destek veriyor.

Teslimiyet Niçin?

Kapitalizmi, emperyalizmi ve AKP'yi savunan sendikacıların herhalde bir bölümü bu tavrında samimi; ancak büyük bölümü çıkar hesapları ve korku nedeniyle bu tavrı sürdürüyor.

Çıkar hesabı ve korku niçin?

Sendika yöneticiliğini kaybetmemek için.

Sendika yöneticiliği bu kadar önemli bir yer mi?

Eğer dünyaya çıkar gözlükleriyle bakıyorsanız, kocaman bir EVET.

Sendikacılık bir dönem külfet kaynağıydı; günümüzde nimet kapısı.

Sendikacılık nasıl nimetler sağlıyor?

Geliri iyi bir sendikada yöneticiyseniz, iyi bir ücret alıyorsunuz. Bu ücret, ikramiye ve harcırahlarla destekleniyor. Ayrıca hizmet ödeneği adı altında da dört yılda bir yüzbinlerce lira alıyorsunuz. Servet niteliğindeki hizmet ödeneğinin esasında kıdem tazminatı tavanına bağlı olduğunu yazmıştım.

Ayrıca altınızda tüm masrafları sendika tarafından karşılanan bir araç oluyor. Bu araç birkaç yılda bir değiştiriliyor ve eski araç, düşük fiyatlarla, yakındaki bazı kişilere satılıyor.

Yurtdışı gezilere gidiyorsunuz. Bazen sendikanızın başkanlar kurulu, Yol-İş örneğinde olduğu gibi, İspanya'da toplanıyor. Giderleriniz sendika tarafından karşılanıyor, cebinize bir de dış kirası konuyor.

Sağlanan bütün bu olanaklardan sonra bile yolsuzluğa bulaşacak kadar çukursanız, yılda 376 gün harcırah alıyorsunuz, faturalar üzerinde tahrifat yaparak işçinin size emanet ettiği parayı çalyorsunuz.

Sendikadaki etkinizi kullanarak siyasal partilerle ilişkiye geçiyor ve milletvekili seçiliyorsunuz.

Kafasında böyle hesapları olan bir sendikacı iyi bir sendikacı olabilir mi? Kapitalizme, emperyalizme ve AKP'ye kararlı bir biçimde karşı çıkabilir mi?

Cevap ortada.

Nimete Tenezzül Etmeyenler Sendika Yönetimlerine

Peki, sendikacılar arasında gerçekten böyle kaygı ve amaçları olmadan işçiye ve vatana hizmet duygusu ve inancıyla hareket edenler yok mu?

Var, tabii. Ancak onların önleri genellikle kesiliyor; üst görevlere gelmeleri, gelebilirlerse buralarda kalabilmelerinin önüne bir sürü engel çıkarılıyor.

Sendikaların güçlenmesinin önündeki en önemli engel de sendikayı nimet kapısı olarak görenler.

Eğer işçi sendikal eğitimle bilinçlenirse; sendikacıyı sorgulayacaktır.

Sendika eğitim yaparsa, farklı işyerlerindeki işçiler birbirleriyle tanışacak, eleştiri ve önerilerini birbiriyle paylaşacaktır.

Sendika yeni işyerlerinde örgütlenirse, sendikanın iç dengeleri değişebilecek, sendikacının geleceği tehlikeye girebilecektir.

Sendika patronlarla, emperyalistlerle ve AKP ile mücadele ederse, sendikacının para, kadın, içki ve kumar konusundaki zaafı ortalığa dökülecektir.

Bu kaygıları artırabilirsiniz.

Sendikalar nasıl iyileştirilir.

Birinci yanıt, sendikacılığın nimet kapısı olmaktan çıkarılması, sendikacılığın külfetini inancı nedeniyle üstlenecek işçilerin ve kamu çalışanlarının sendikaların başına geçmesiyle.